

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
w Warszawie**

RWA-61-36/12/AŻ

Warszawa, dn. 6 grudnia 2013 r.

DECYZJA RWA-24/2013

I. Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.), stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy, **po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego** w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu **przeciwko Biuru Informacji Pożyczkowej Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie**

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,

1. uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, stosowanie we wzorcach umownych wykorzystywanych przez Biuro Informacji Pożyczkowej Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie przy zawieraniu umów pożyczki postanowienia o treści: *W przypadku niedokonania zwrotu pożyczki w terminie określonym w § 3 niniejszej umowy Pożyczkobiorca będzie zobowiązany do zapłaty na rzecz Pożyczkodawcy odsetek za zwłokę w wysokości ustawowej*, podczas gdy § 3 nie określa terminu w którym konsument zobowiązany jest zwrócić pożyczkę, co czyni umowę niejednoznaczną i niezrozumiałą i jest niezgodne z art. 29 ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715 ze zm.)

i nakazuje się zaniechanie jej stosowania;

2. uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działanie Biura Informacji Pożyczkowej Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie polegające na niewskazywaniu w umowach pożyczki – wbrew dyspozycji art. 30 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2011 r. Nr 126, poz. 715 ze zm.) – sposobu wypłaty pożyczki
i nakazuje się zaniechanie jej stosowania;
3. uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działanie Biura Informacji Pożyczkowej Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie polegające na niewskazywaniu w umowach pożyczki – wbrew dyspozycji art. 30 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2011 r. Nr 126, poz. 715 ze zm.) – wszystkich założeń przyjętych do obliczenia rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania pożyczki
i nakazuje się zaniechanie jej stosowania;
4. uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działanie Biura Informacji Pożyczkowej Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie polegające na niewskazywaniu w umowach pożyczki
 - a) w odniesieniu do których stosuje się ustawę z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715 ze zm.) – wbrew dyspozycji art. 30 ust. 1 pkt 8 tej ustawy – zasad spłaty pożyczki, w szczególności kolejności zaliczania rat pożyczki na poczet należności pożyczkodawcy,
 - b) w odniesieniu do których stosuje się ustawę z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 100, poz. 1081 ze zm.) – wbrew dyspozycji art. 4 ust. 2 pkt 3 tej ustawy w zw. z art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715 ze zm.) – zasad spłaty pożyczki,i nakazuje się zaniechanie jej stosowania;
5. uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działanie Biura Informacji Pożyczkowej Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością

z siedzibą w Warszawie polegające na niewskazywaniu w sposób jednoznaczny w umowach pożyczki – wbrew dyspozycji art. 30 ust. 1 pkt 11 w zw. z art. 29 ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2011 r. Nr 126, poz. 715 ze zm.) – rocznej stopy oprocentowania zadłużenia przeterminowanego

i nakazuje się zaniechanie jej stosowania;

6. uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działanie Biura Informacji Pożyczkowej Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie polegające na niewskazywaniu w umowach pożyczki

a) w odniesieniu do których stosuje się ustawę z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715 ze zm.) – wbrew dyspozycji art. 30 ust. 1 pkt 15 tej ustawy – sposobu odstąpienia konsumenta od umowy pożyczki,

b) w odniesieniu do których stosuje się ustawę z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 100, poz. 1081 ze zm.) – wbrew dyspozycji art. 4 ust. 2 pkt 11 tej ustawy w zw. z art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715 ze zm.) – informacji o sposobie wykonania uprawnienia do odstąpienia od umowy przez konsumenta,

i nakazuje się zaniechanie jej stosowania;

7. uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, stosowanie we wzorcach umownych wykorzystywanych przez Biuro Informacji Pożyczkowej Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie przy zawieraniu umów pożyczki postanowienia o treści: *Wpłacony zadatak za wynagrodzenie przez Pożyczkobiorcę w dniu podpisania umowy – zgodnie z brzmieniem art. 394 kc nie podlega zwrotowi*, co jest niezgodne z art. 54 ust. 1 i ust. 4 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715 ze zm.)

i nakazuje się zaniechanie jej stosowania;

8. uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działanie Biura Informacji Pożyczkowej Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie polegające na niewskazywaniu w umowach pożyczki – wbrew

dyspozycji art. 4 ust. 2 pkt 7 ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 100, poz. 1081 ze zm.) w zw. z art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715 ze zm.) – sposobu zabezpieczenia pożyczki

i nakazuje się zaniechanie jej stosowania;

9. uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, stosowanie we wzorach umownych wykorzystywanych przez Biuro Informacji Pożyczkowej Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie przy zawieraniu umów pożyczki postanowienia o treści: *W przypadku wypłaty pożyczki transzami, wypłata pierwszej transzy zobowiązuje Pożyczkobiorcę do rozpoczęcia spłaty kwoty pożyczki na warunkach określonych w niniejszej umowie*, co jest niezgodne z art. 17 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r., poz. 672 ze zm.),

i nakazuje się zaniechanie jej stosowania;

10. uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, stosowanie we wzorach umownych wykorzystywanych przez Biuro Informacji Pożyczkowej Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie przy zawieraniu umów pożyczki postanowienia wzorców umów, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, poprzez zawarcie postanowienia o treści: *Wszelkie spory wynikające z niniejszej umowy będą rozstrzygane przez Sąd Rejonowy Warszawa Śródmieście*,

i nakazuje się zaniechanie jej stosowania.

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatura UOKiK w Warszawie (dalej również: Prezes UOKiK, Prezes Urzędu, Delegatura UOKiK w Warszawie) wszczął postępowanie wyjaśniające (sygn. RWA-403-33/11/AŻ) mające na celu kontrolę wzorców umów wykorzystywanych przez Biuro Informacji

Pożyczkowej Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie (dalej również: BIP Sp. z o.o., Spółka) przy zawieraniu umów pożyczki oraz umów zawieranych w oparciu o te wzorce.

W toku prowadzonego postępowania wyjaśniającego Prezes Urzędu wystąpił do BIP Sp. z o.o. m.in. o przesłanie wzorców umownych przedkładanych konsumentom przy zawieraniu umów pożyczki stosowanych od początku 2011 r.

Po dokonaniu analizy otrzymanych wzorców umownych zatytułowanych *Umowa pożyczki nr...*, jak również umów o pożyczkę zawartych przez Spółkę z konsumentami na ich podstawie, Prezes Urzędu stwierdził, iż mogło dojść do naruszenia art. 24 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jak również art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 tej samej ustawy wobec czego wszczęcie postępowania w związku z podejrzeniem stosowania przez Biuro Informacji Pożyczkowej Sp. z o.o. praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów stało się konieczne i uzasadnione.

Z uwagi na powyższe, Prezes UOKiK postanowieniem z dnia 2 listopada 2012 r. wszczął postępowanie w związku z podejrzeniem stosowania przez Biuro Informacji Pożyczkowej Sp. z o.o. praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów polegających na:

1. stosowaniu we wzorcach umownych wykorzystywanych przy zawieraniu umów pożyczki postanowienia o treści:

W przypadku niedokonania zwrotu pożyczki w terminie określonym w § 3 niniejszej umowy Pożyczkobiorca będzie zobowiązany do zapłaty na rzecz Pożyczkodawcy odsetek za zwłokę w wysokości ustawowej, podczas gdy § 3 nie określa terminu w którym konsument zobowiązany jest zwrócić pożyczkę,

co czyni umowę niejednoznaczną i niezrozumiałą i jest niezgodne z art. 29 ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715 ze zm.), co może stanowić naruszenie art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;

2. niewskazywaniu w umowach pożyczki – wbrew dyspozycji art. 30 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715 ze zm.) – sposobu wypłaty pożyczki, co może stanowić naruszenie art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;

3. niewskazywaniu w umowach pożyczki – wbrew dyspozycji art. 30 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715 ze zm.) – wszystkich założeń przyjętych do obliczenia rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania pożyczki, co może stanowić naruszenie art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;

4. niewskazywaniu w umowach pożyczki:

- 1) w odniesieniu do których stosuje się ustawę z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715 ze zm.) – wbrew dyspozycji art. 30 ust. 1 pkt 8 tej ustawy – zasad spłaty pożyczki, w szczególności kolejności zaliczania rat pożyczki na poczet należności pożyczkodawcy,
- 2) w odniesieniu do których stosuje się ustawę z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 100, poz. 1081 ze zm.) – wbrew dyspozycji art. 4 ust. 2 pkt 3 tej ustawy w zw. z art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715 ze zm.) – zasad spłaty pożyczki,

co może stanowić naruszenie art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

5. niewskazywaniu w sposób jednoznaczny w umowach pożyczki – wbrew dyspozycji art. 30 ust. 1 pkt 11 w zw. z art. 29 ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715 ze zm.) – rocznej stopy oprocentowania zadłużenia przeterminowanego, co może stanowić naruszenie art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;

6. niewskazywaniu w umowach pożyczki:

- 1) w odniesieniu do których stosuje się ustawę z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715 ze zm.) – wbrew dyspozycji art. 30 ust. 1 pkt 15 tej ustawy – sposobu odstąpienia konsumenta od umowy pożyczki,
- 2) w odniesieniu do których stosuje się ustawę z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 100, poz. 1081 ze zm.) – wbrew dyspozycji art. 4 ust. 2 pkt 11 tej ustawy w zw. z art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715 ze zm.) – informacji o sposobie wykonania uprawnienia do odstąpienia od umowy przez konsumenta,

co może stanowić naruszenie art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;

7. stosowaniu we wzorcach umownych wykorzystywanych przy zawieraniu umów pożyczki postanowienia o treści:

Wpłacony zadek za wynagrodzenie przez Pożyczkobiorcę w dniu podpisania umowy – zgodnie z brzmieniem art. 394 kc nie podlega zwrotowi,

co jest niezgodne z art. 54 ust. 1 i ust. 4 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715 ze zm.) i może stanowić naruszenie art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;

8. niewskazywaniu w umowach pożyczki – wbrew dyspozycji art. 4 ust. 2 pkt 7 ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 100, poz. 1081 ze zm.) w zw. z art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715 ze zm.) – sposobu zabezpieczenia pożyczki, co może stanowić naruszenie art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;

9. stosowaniu we wzorcach umownych wykorzystywanych przy zawieraniu umów pożyczki postanowienia o treści:

W przypadku wypłaty pożyczki transzami, wypłata pierwszej transzy zobowiązuje Pożyczkobiorcę do rozpoczęcia spłaty kwoty pożyczki na warunkach określonych w niniejszej umowie,

co jest niezgodne z art. 17 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447 ze zm.), co może stanowić naruszenie art. 24 ust. 2 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;

10. stosowaniu we wzorcach umownych wykorzystywanych przy zawieraniu umów pożyczki postanowienia wzorców umów, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, poprzez zawarcie postanowienia o treści:

Wszelkie spory wynikające z niniejszej umowy będą rozstrzygane przez Sąd Rejonowy Warszawa Śródmieście,

co może stanowić naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Pismem z dnia 2 listopada 2012 r. Spółka została zawiadomiona o wszczętym postępowaniu, jak również poinformowana o prawie przysługującym na podstawie art. 50 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zgodnie z którym każdy ma prawo składania na piśmie – z własnej inicjatywy lub na prośbę Prezesa Urzędu – wyjaśnień dotyczących istotnych okoliczności sprawy.

W toku postępowania Prezes Urzędu zwrócił się do Prokuratury Okręgowej w Zielonej Górze nadzorującej postępowanie przygotowawcze związane z działaniami Spółki podejmowanymi w ramach prowadzonej przez BIP Sp. z o.o. działalności gospodarczej, o informacje mogące przyczynić się do oceny przedmiotowej sprawy i postawionych w niej zarzutów.

Spółka została zawiadomiona o zakończeniu zbierania materiału dowodowego w niniejszym postępowaniu oraz o możliwości zapoznania się z materiałem zgromadzonym w aktach sprawy w siedzibie Delegatury UOKiK w Warszawie.

Strona niniejszego postępowania nie skorzystała z prawa do zapoznania się z materiałem zgromadzonym w aktach sprawy.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił, co następuje:

Biuro Informacji Pożyczkowej Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie zostało zarejestrowane w Krajowym Rejestrze Sądowym pod numerem 0000338606 i prowadzi działalność w zakresie pozostałego pośrednictwa pieniężnego, jak również pozostałych form udzielania kredytów.

Przy zawieraniu z klientami, będącymi konsumentami w rozumieniu art. 22¹ kodeksu cywilnego, tj. osobami fizycznymi dokonującymi czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z ich działalnością zawodową lub gospodarczą, umów o pożyczkę Spółka posługuje się wzorcami umownymi w rozumieniu art. 384 kodeksu cywilnego zatytułowanymi *Umowa pożyczki nr....*

BIP Sp. z o.o. przekazał Prezesowi Urzędu wzorce umowne stosowane kolejno od dnia: 21 marca 2011 r., 21 czerwca 2011 r., 27 września 2011 r., 25 listopada 2011 r., 19 grudnia 2011 r.

Prezes UOKiK ustalił, iż BIP Sp. z o.o. stosuje we wzorcu umownym postanowienie o treści: *W przypadku niedokonania zwrotu pożyczki w terminie określonym w § 3 niniejszej umowy Pożyczkobiorca będzie zobowiązany do zapłaty na rzecz Pożyczkodawcy odsetek za zwłokę w wysokości ustawowej, podczas gdy § 3 nie określa terminu w którym konsument zobowiązany jest zwrócić pożyczkę (wzorzec umowny stosowany od dnia 19 grudnia 2011 r.). Spółka, jak ustalił Prezes Urzędu, stosuje we wzorcu umownym postanowienie zgodnie z którym zadatek nie podlega zwrotowi (wzorzec umowny stosowany od dnia 19 grudnia 2011 r.). BIP Sp. z o.o. stosuje we wzorcu umownym również postanowienia: *W przypadku wypłaty pożyczki transzami, wypłata pierwszej transzy zobowiązuje Pożyczkobiorcę do rozpoczęcia spłaty kwoty pożyczki na warunkach określonych w niniejszej umowie (wzorce umowne stosowane od dnia: 21 marca 2011 r., 21 czerwca 2011 r., 27 września 2011 r., 25 listopada 2011 r., 19 grudnia 2011 r.), Wszelkie spory wynikające z niniejszej umowy będą rozstrzygane przez Sąd Rejonowy Warszawa Śródmieście (wzorce umowne stosowane od dnia 21 marca 2011 r. oraz 19 grudnia 2011 r.). Prezes Urzędu ustalił ponadto, iż w treści umów pożyczki Spółka nie wskazuje: sposobu wypłaty pożyczki (w zakresie umów zawartych w oparciu o wzorzec umowny stosowany od dnia 19 grudnia 2011 r.), wszystkich założeń przyjętych do obliczenia rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania (w zakresie umów zawartych w oparciu o wzorzec umowny stosowany od dnia 19 grudnia 2011 r.), zasad spłaty pożyczki (w zakresie umów zawartych w oparciu o wzorce umowne stosowane od dnia 21 marca 2011 r., 21 czerwca 2011 r., 27 września 2011 r., 25 listopada 2011 r., 19 grudnia 2011 r.), w szczególności kolejności zaliczania rat pożyczki na poczet należności pożyczkodawcy (w zakresie umów zawartych w oparciu o wzorzec umowny stosowany od dnia 19 grudnia 2011 r.), w sposób jednoznaczny rocznej stopy oprocentowania zadłużenia przeterminowanego (w zakresie umów zawartych w oparciu o wzorzec umowny stosowany od dnia 19 grudnia 2011 r.), sposobu odstąpienia konsumenta od umowy pożyczki (w zakresie umów zawartych w oparciu o wzorce umowne stosowane od dnia 21 marca 2011 r., 21 czerwca 2011 r., 27 września 2011 r., 25 listopada 2011 r., 19 grudnia 2011 r.) oraz sposobu zabezpieczenia pożyczki (w zakresie umów zawartych w oparciu o wzorce umowne stosowane od dnia 21 marca 2011 r., 21 czerwca 2011 r., 27 września 2011 r., 25 listopada 2011 r.).**

W rejestrze niedozwolonych klauzul umownych prowadzonym przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 479 (45) k.p.c. zostały wpisane następujące klauzule:

- A. *Wszelkie spory wynikłe pomiędzy bankiem a Klientem rozstrzygają sądy powszechne właściwe dla siedziby Banku* – postanowienie uznane za niedozwolone wyrokiem Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 27 lipca 2009 r. (sygn. akt XVII AmC 816/09) i wpisane do rejestru niedozwolonych klauzul umownych pod numerem 1747,
- B. *Wszelkie spory rozstrzygać będzie Sąd dla M. Katowic* – postanowienie uznane za niedozwolone wyrokiem Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 12 stycznia 2005 r. (sygn. akt XVII AmC 13/04) i wpisane do rejestru niedozwolonych klauzul umownych pod numerem 397.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Naruszenie interesu publicznoprawnego

Podstawą zastosowania przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest uprzednie stwierdzenie przez Prezesa UOKiK, iż w wyniku stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów zagrożony został interes publicznoprawny. Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ustawa ta określa warunki rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasady podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Przepis ten przesądza o przynależności niniejszej ustawy do dziedziny prawa publicznego, jak również o wyłączeniu możliwości podejmowania przez Prezesa Urzędu działań w celu ochrony interesów indywidualnych czy grupowych. W toku postępowania i przy wydawaniu decyzji Prezes Urzędu jest zatem rzecznikiem interesu publicznego. Rola ta wynika nie tylko z celu ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, lecz również z jednej z naczelnych zasad postępowania administracyjnego, tj. zasady uwzględniania interesu społecznego i słusznego interesu obywateli, określonej w art. 7 k.p.a. Wobec powyższego, wykazanie wystąpienia zagrożenia interesu publicznoprawnego w danej sprawie stanowi podstawową przesłankę warunkującą możliwość jej rozstrzygnięcia w oparciu o przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W ocenie Prezesa Urzędu, niniejsza sprawa ma charakter publicznoprawny, albowiem wiąże się z ochroną interesu wszystkich konsumentów, którzy są lub mogliby być klientami Biura Informacji Pożyczkowej Sp. z o.o. Należy przy tym zauważyć, że interes publicznoprawny przejawia się także w postaci zbiorowego interesu konsumentów. Innymi

słowy, naruszenie zbiorowego interesu konsumentów stanowi jednocześnie naruszenie interesu publicznoprawnego. Wobec powyższego, uzasadnione było podjęcie przez Prezesa Urzędu w niniejszej sprawie działań przewidzianych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów.

Naruszenie zakazu z art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Ust. 2 tego artykułu definiuje tę praktykę jako godzące w zbiorowe interesy konsumentów bezprawne działanie przedsiębiorcy. Zbiorowe interesy konsumentów podlegają zatem ochronie przed wymierzonymi w nie naruszeniami, polegającymi na sprzecznych z prawem działaniach przedsiębiorców. Ustawodawca w art. 24 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów podał przykładowe zachowania przedsiębiorców, które naruszają zbiorowe interesy konsumentów.

W świetle powyższego, zachowanie przedsiębiorcy może zostać uznane za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, gdy spełnione są równocześnie trzy przesłanki wyinterpretowane z art. 24 ust. 1 i 2 ww. ustawy:

1. kwestionowane działanie jest działaniem przedsiębiorcy,
2. zachowanie przedsiębiorcy nosi znamiona bezprawności,
3. praktyka godzi w zbiorowe interesy konsumentów.

Ad 1. Strona postępowania (przedsiębiorca)

Zakaz naruszenia zbiorowych interesów konsumentów odnosi się do przedsiębiorców. Art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zawiera legalną definicję przedsiębiorcy, zgodnie z którą pod tym pojęciem rozumie się przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tj. Dz. U. 2013 r., poz. 672 ze zm.), a także: (a) osobę fizyczną, osobę prawną, a także jednostkę organizacyjną nie mającą osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną, organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, (b) osobę fizyczną wykonującą zawód we własnym imieniu i na własny rachunek lub prowadzącą działalność w ramach wykonywania takiego zawodu, (c) osobę fizyczną, która

posiada kontrolę, w rozumieniu pkt 4, nad co najmniej jednym przedsiębiorcą, choćby nie prowadziła działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, jeżeli podejmuje dalsze działania podlegające kontroli koncentracji, o której mowa w art. 13, (d) związek przedsiębiorców w rozumieniu pkt 2 – na potrzeby przepisów dotyczących praktyk ograniczających konkurencję oraz praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Przedsiębiorcą, zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Działalnością gospodarczą, w myśl art. 2 ww. ustawy, jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły.

Podmiot będący stroną niniejszego postępowania posiada status przedsiębiorcy w rozumieniu powołanego powyżej art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, gdyż jest spółką prawa handlowego wpisaną do Krajowego Rejestru Sądowego, prowadzącą działalność gospodarczą we własnym imieniu. Tym samym oznacza to, iż zachowanie Biura Informacji Pożyczkowej Sp. z o.o. podlega kontroli dokonywanej na podstawie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Ad 2. Bezprawność działań Biura Informacji Pożyczkowej Sp. z o.o.

Bezprawność jest taką cechą działania, która polega na jego sprzeczności z normami prawa lub zasadami współżycia społecznego, bez względu na winę, a nawet świadomość sprawcy. Dla ustalenia bezprawności działania wystarczy ustalenie, że określone zachowanie koliduje z przepisami prawa (por. J. Szwaja (red.): Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, Komentarz, Wydawnictwo CH BECK, Warszawa 2000, s. 117-118). Prezes Urzędu oceniając zachowanie BIP Sp. z o.o. pod kątem ewentualnego naruszenia przepisów zakazujących stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, musi stosować inne akty prawa powszechnie obowiązującego i na ich podstawie stwierdzić, czy działanie przedsiębiorcy było bezprawne. Zgodnie z art. 87 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483) *źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej są: Konstytucja, ustawy, ratyfikowane*

umowy międzynarodowe oraz rozporządzenia. Źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej są na obszarze działania organów, które je ustanowiły, akty prawa miejscowego.

Zarzuty postawione Spółce w ramach niniejszego postępowania związane są z zawieranymi przez BIP Sp. z o.o. umowami pożyczki, jak również wykorzystywanymi w obrocie konsumenckim wzorcami umownymi.

W myśl art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715 ze zm., dalej: „nowa” ustawa o kredycie konsumenckim) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. W myśl art. 3 ust. 2 pkt 1 ww. ustawy za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki.

Stosowanie do art. 66 ust. 1 „nowej” ustawy o kredycie konsumenckim do umów zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 100, poz. 1081 ze zm., dalej: „stara” ustawa o kredycie konsumenckim), przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę, na mocy której przedsiębiorca w zakresie swojej działalności, zwany dalej "kredytodawcą", udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi kredytu w jakiegokolwiek postaci. Zgodnie z ust. 2 pkt 1 powołanego przepisu za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki.

Wobec powyższego, zastosowanie przepisów „starej” ustawy o kredycie konsumenckim do wzorców umownych stosowanych kolejno od dnia 21 marca 2011 r., 21 czerwca 2011 r., 27 września 2011 r., 25 listopada 2011 r. oraz umów pożyczki zawieranych na ich podstawie przez BIP Sp. z o.o. z konsumentami oraz zastosowanie przepisów „nowej” ustawy o kredycie konsumenckim do wzorca umownego stosowanego od dnia 19 grudnia 2011 r. oraz umów pożyczki zawieranych na jego podstawie przez Spółkę z konsumentami jest uzasadnione¹.

¹ W dalszej części niniejszej decyzji, Prezes Urzędu powołując się na przepisy „starej” i „nowej” ustawy o kredycie konsumenckim, w których mowa jest o „umowie o kredyt konsumencki”, mając na uwadze art. 2 ust. 2 pkt 1 „starej” ustawy oraz art. 3 ust. 2 pkt 1 „nowej” ustawy, używa określenia „umowa pożyczki”.

W odniesieniu do praktyk opisanych w punktach I.1. – I.3., I.4.a., I.5., I.6.a., I.7. sentencji niniejszej decyzji Prezes Urzędu zastosował zatem przepisy „nowej” ustawy o kredycie konsumenckim. Przepis art. 30 ust. 1 tej ustawy enumeratywnie wskazuje elementy, jakie powinna zawierać umowa pożyczki. Art. 29 ust. 3 wskazuje, iż umowa powinna być sformułowana w sposób jednoznaczny i zrozumiały. Art. 54 ust. 1 powołanej ustawy stanowi, iż konsument nie ponosi żadnych kosztów związanych z odstąpieniem od umowy o pożyczkę, z wyjątkiem odsetek za okres od dnia wypłaty pożyczki do dnia spłaty pożyczki. W myśl ust. 4 powołanego przepisu w przypadku odstąpienia od umowy, o którym mowa w art. 53, pożyczkobiorcy nie przysługują żadne inne opłaty, z wyjątkiem bezzwrotnych kosztów poniesionych przez niego na rzecz organów administracji publicznej oraz opłat notarialnych.

W zakresie praktyk opisanych w punktach I.4.b., I.6.b., I.8. sentencji niniejszej decyzji Prezes UOKiK zastosował przepisy „starej” ustawy o kredycie konsumenckim. Przepis art. 4 ust. 2 tej ustawy enumeratywnie wskazuje elementy, jakie powinna zawierać umowa pożyczki.

W związku z powyższym, przedmiotem rozstrzygnięcia Prezesa Urzędu było wykazanie, iż Biuro Informacji Pożyczkowej Sp. z o.o. nie dostosował umów pożyczki zawieranych z konsumentami, jak również wzorców umownych na podstawie których były one zawierane odpowiednio do przepisów „starej” i „nowej” ustawy o kredycie konsumenckim.

W odniesieniu do praktyki opisanej w punkcie I.9. sentencji decyzji bezprawność działań Biura Informacji Pożyczkowej Sp. z o.o. wynika z naruszenia art. 17 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. W myśl tego przepisu, przedsiębiorca wykonuje działalność gospodarczą na zasadach uczciwej konkurencji i poszanowania dobrych obyczajów oraz słuszych interesów konsumentów.

W przypadku praktyki opisanej w punkcie I.10. sentencji decyzji bezprawność działań przedsiębiorcy wynika bezpośrednio z naruszenia przepisu art. 24 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Jak wskazał SOKiK w wyroku z dnia 25 marca 2004 r. (sygn. akt XVII Ama 51/03), w oparciu art. 24 ust. 2 można sformułować samoistną przesłankę bezprawności, jeżeli ustali się, że przedsiębiorca stosował postanowienia wzorców

Podobnie zamiast określeń „kredytodawca”/ „kredytobiorca” stosowane są odpowiednio pojęcia: „pożyczkodawca”/ „pożyczkobiorca”.

umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. zatem wykazanie, że przedsiębiorca wprowadził do obrotu wzorzec umowy zawierający postanowienia o treści już wpisanej do rejestru niedozwolonych klauzul umownych stanowi wystarczającą przesłankę do uznania bezprawności działania tego przedsiębiorcy.

Należy bowiem podnieść, iż stosowanie postanowienia, które po uznaniu go przez SOKiK za niedozwolone zostało wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych, jest prawnie zakazane. Prawomocny wyrok SOKiK wydany po przeprowadzeniu kontroli abstrakcyjnej wzorca umowy, wskazujący treść postanowień wzorca umowy uznanych za niedozwolone i zakazujący ich wykorzystywania ma od chwili wpisania uznanego za niedozwolone postanowienia wzorca umowy do rejestru niedozwolonych klauzul umownych skutek wobec osób trzecich (art. 479⁴³ k.p.c.). Przepis tego artykułu rozszerza zatem prawomocność wyroku wydanego w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone na osoby trzecie. *Artykuł ten dotyczy rozszerzonej prawomocności materialnoprawnej w znaczeniu podmiotowym. Chodzi o grupę przypadków takiej prawomocności, w których wyrok z powodu szczególnego charakteru przedmiotu procesu ma powagę rzeczy osądzonej dla wszystkich i przeciwko wszystkim. Przepis bowiem wyraźnie stanowi, iż wyrok ma skutek wobec osób trzecich, od chwili wpisania uznanego za niedozwolone postanowienia wzorca umowy do rejestru, wywołuje więc skutek erga omnes². Przepis art. 479⁴³ k.p.c. stanowiąc, iż wyrok ma skutek wobec osób trzecich, nie ogranicza w żaden sposób kategorii tych podmiotów. *Lege non distinguente*, wyrok ma skutek wobec wszystkich, tzn. zarówno wobec przedsiębiorcy, który klauzulę wprowadził do swoich wzorców umów, jak i do każdego innego przedsiębiorcy, posługującego się taką klauzulą w stosowanych przez siebie wzorcach umów. Należy zatem przyjąć, że wyrok SOKiK od chwili wpisania klauzuli do rejestru prowadzonego przez Prezesa UOKiK wywiera skutek względem wszystkich uczestników obrotu, co oznacza, że żaden z podmiotów uczestniczących w obrocie prawnym nie może posługiwać się przedmiotowym postanowieniem. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 lipca 2006 r. (sygn. akt III SZP 3/06) jednoznacznie wskazał, iż *stosowanie postanowień wzorców umów o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisanych do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy za**

² H. Ciepla, *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*. T. II, wydanie 3, s. 249.

praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów. Tym samym SN przesądził, iż stosowanie klauzuli tożsamej z klauzulą wpisaną do rejestru niedozwolonych postanowień umownych, przez innego przedsiębiorcę, który nie był stroną lub uczestnikiem postępowania zakończonego wpisaniem danej klauzuli do rejestru, stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

Należy przy tym podkreślić, iż dla uznania, że klauzula wpisana do rejestru i klauzula z nią porównywana są tożsame nie jest konieczna dokładna literalna identyczność tych postanowień. Rozbieżność użytych wyrażeń, zmiana szyku zdania czy zastosowanie synonimów nie eliminuje abuzywnego charakteru ocenianego postanowienia. By zaistniała możliwość uznania dwóch postanowień za tożsame wystarczy, by hipoteza zapisu kwestionowanego w toku postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów mieściła się w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru. *Nie jest konieczna literalna zgodność porównywalnych klauzul. Głównym czynnikiem przesądzającym powinien być, zdaniem Sądu, zamiar, cel jakiemu ma służyć kwestionowana klauzula. Jeśli jest on zgodny z celem utworzenia klauzuli uznanej za niedozwoloną, można uznać, iż obie są tożsame* (wyrok SOKiK z dnia 25 maja 2005 r. sygn. akt XVII AmA 46/04). Stanowisko to znalazło również potwierdzenie w uchwale SN z dnia 13 lipca 2006 r., sygn. akt III SZP 3/06, w której Sąd ten argumentował, iż *stosowanie klauzuli o zbliżonej treści do klauzuli wpisanej do rejestru, która wywołuje takie same skutki, godzi przecież tak samo w interesy konsumentów, jak stosowanie klauzuli identycznej co wpisana do rejestru.*

Odnosząc powyższe uwagi do przedmiotowej sprawy należy zauważyć, co następuje:

Ad I.1.

Zgodnie z art. 29 ust. 3 „nowej” ustawy o kredycie konsumenckim umowa pożyczki powinna być sformułowana w sposób jednoznaczny i zrozumiały.

Prezes Urzędu przeanalizował umowy zawierane w oparciu o wzorzec umowny stosowany przez Spółkę od dnia 19 grudnia 2011 r. w kontekście ich przejrzystego i jasnego formułowania przez BIP Sp. z o.o.

W ww. umowach wpisane jest postanowienie o treści: *W przypadku niedokonania zwrotu pożyczki w terminie określonym w § 3 niniejszej umowy Pożyczkobiorca będzie zobowiązany do zapłaty na rzecz Pożyczkodawcy odsetek za zwłokę w wysokości ustawowej.* Umowa w § 3, na który wskazuje zacytowane powyżej postanowienie, nie określa jednak terminu, w jakim konsument zobowiązany jest dokonać zwrotu pożyczki. Termin ten wskazany jest w § 2 pkt 2 umowy. W tej sytuacji odwołanie do § 3 czyni umowę niejednoznaczną i niezrozumiałą. Wskazać należy, iż umowy pożyczki zawierają wiele ważnych dla sytuacji ekonomicznej konsumenta informacji. Zatem jak najbardziej uzasadniony jest nałożony ustawą o kredycie konsumenckim obowiązek, aby umowa o kredyt/umowa pożyczki była jednoznaczna i zrozumiała. BIP Sp. z o.o. nakłada na konsumenta, który nie spłacił pożyczki w terminie wskazanym w § 3, obowiązek zapłaty odsetek za zwłokę w wysokości ustawowej. Podkreślić należy, iż nakładanie na konsumenta obowiązków w wymiarze finansowym wymaga jednoznacznego i zrozumiałego formułowania. Powołanie się przez Spółkę na § 3 umowy w ww. postanowieniu, podczas gdy paragraf ten nie wskazuje terminu zwrotu pożyczki, budzi po stronie konsumenta wątpliwości w jakiej sytuacji będzie zobowiązany zapłacić BIP Sp. z o.o. odsetki za zwłokę w wysokości ustawowej. Bez znaczenia pozostaje fakt, iż termin spłaty pożyczki określony jest w innym paragrafie. Spółka w toku postępowania nie kwestionowała postawionego przez Prezesa Urzędu zarzutu.

Mając na uwadze dokonaną analizę należy wskazać, że zachowanie Spółki polegające na formułowaniu ww. postanowień umowy pożyczki w sposób niejednoznaczny i niezrozumiały wbrew dyspozycji art. 29 ust. 3 „nowej” ustawy o kredycie konsumenckim, w ocenie Prezesa UOKiK, uznać należy za bezprawne.

Ad I.2.

Zgodnie z treścią art. 30 ust. 1 pkt 5 „nowej” ustawy o kredycie konsumenckim, umowa pożyczki powinna zawierać terminy i sposób wypłaty pożyczki.

Uwzględniając nałożony na BIP Sp. z o.o. obowiązek informacyjny w ww. zakresie, Prezes Urzędu ustalił, iż w umowach zawieranych przez Spółkę w oparciu o wzorzec umowny wykorzystywany i skonstruowany po wejściu w życie „nowej” ustawy o kredycie konsumenckim, BIP Sp. z o.o. nie określa sposobu wypłaty pożyczki, w sytuacji, w której pożyczka wypłacana jest w transzach. Umowa nie określa czy transze będą wypłacane

w równych ratach, czy też będą one w różnej wysokości, a w konsekwencji jaka będzie wysokość poszczególnych transz. Zdaniem Prezesa UOKiK, określenie wysokości poszczególnych transz mieści się w ramach określenia sposobu wypłaty pożyczki. Konsument poinformowany jest jedynie, zgodnie z § 3 pkt 2 umowy, że *Pożyczki powyżej 15 000,00 zł będą wypłacane w trzech transzach (...)*. Ich wysokość, a tym samym element sposobu wypłaty, pozostaje nieznany. BIP Sp. z o.o. w toku postępowania nie zakwestionował argumentacji zaprezentowanej przez Prezesa Urzędu w postanowieniu o wszczęciu niniejszego postępowania w tym zakresie.

Wobec powyższego, zachowanie BIP Sp. z o.o. polegające na niewypełnieniu przez Spółkę w całości dyspozycji art. 30 ust. 1 pkt 5 „nowej” ustawy o kredycie konsumenckim, zdaniem Prezesa Urzędu, ma charakter bezprawny.

Ad I.3.

Zgodnie z treścią art. 30 ust. 1 pkt 7 „nowej” ustawy o kredycie konsumenckim, umowa pożyczki powinna określać rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta ustaloną w dniu zawarcia umowy pożyczki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do obliczenia rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania pożyczki.

Załącznik nr 4 do „nowej” ustawy o kredycie konsumenckim wskazuje na założenia, jakie należy przyjąć w celu obliczenia rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania. Odwołanie do ww. załącznika znajduje się w art. 25 ust. 3 „nowej” ustawy o kredycie konsumenckim, zgodnie z którym sposób obliczania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania określa załącznik nr 4 do ustawy.

Prezes Urzędu przeanalizował umowy pożyczki zawierane w oparciu o wzorzec umowny stosowany przez BIP Sp. z o.o. od dnia 19 grudnia 2011 r. w kontekście wypełnienia przez Spółkę dyspozycji ustawowej wskazanej powyżej i stwierdził, iż BIP Sp. z o.o. nie określa wszystkich założeń przyjętych do obliczenia rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania określonych w załączniku 4 do ww. ustawy. W ww. umowach Spółka regulując kwestię rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania wskazuje jedynie, iż *Rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosi ... %* (§ 2 pkt 3 umowy). Tym samym konsument, wbrew ustawowemu obowiązkowi wynikającemu z art. 30 ust. 1 pkt 7 „nowej” ustawy o kredycie konsumenckim, nie jest informowany o założeniach, jakimi powinien

kierować się BIP Sp. z o.o. przy obliczaniu rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania. Spółka nie kwestionowała postawionego jej zarzutu.

Mając na uwadze powyższe, zachowanie polegające na niewypełnianiu przez Spółkę w całości dyspozycji art. 30 ust. 1 pkt 7 „nowej” ustawy o kredycie konsumenckim, zdaniem Prezesa UOKiK, jest bezprawne.

Ad I.4.

W myśl art. 30 ust. 1 pkt 8 „nowej” ustawy o kredycie konsumenckim, umowa pożyczki powinna określać zasady i terminy spłaty pożyczki, w szczególności kolejność zaliczania rat pożyczki na poczet należności pożyczkodawcy. Art. 4 ust. 2 pkt 3 „starej” ustawy stanowi podobnie, iż umowa pożyczki powinna zawierać zasady i terminy spłaty pożyczki.

Analiza umów pożyczki zawieranych na podstawie wzorców umownych stosowanych przez Spółkę kolejno od dnia 21 marca 2011 r., 21 czerwca 2011 r., 27 września 2011 r., 25 listopada 2011 r., 19 grudnia 2011 r. pozwoliła stwierdzić, iż BIP Sp. z o.o. nie określa zasad spłaty pożyczki. Dodatkowo w odniesieniu do umów pożyczki zawieranych w oparciu o wzorzec umowny stosowany od dnia 19 grudnia 2011 r. oraz przepisów „nowej” ustawy o kredycie konsumenckim, Prezes Urzędu ustalił, iż Spółka nie określa kolejności zaliczania rat pożyczki na poczet należności BIP Sp. z o.o. Konsument nie jest poinformowany czy spłata pożyczki ma nastąpić w formie gotówkowej czy bezgotówkowej na konto. W ostatnim przypadku nie jest podany numer konta, na jaki miałyby być dokonywane wpłaty przez konsumenta na poczet należności. W umowach zawieranych w oparciu o wzorzec umowny stosowany od dnia 19 grudnia 2011 r. wpisane jest postanowienie o treści: *W przypadku nie wystąpienia Pożyczkobiorcy z wnioskiem o potrącenie wynagrodzenia Pożyczkobiorca dokonuje zapłaty wynagrodzenia Pożyczkodawcy w formie przelewu na rachunek bankowy Pożyczkodawcy w terminie 21 dni od daty zawarcia umowy, bez osobnego wezwania ze strony Pożyczkodawcy. O zachowaniu terminu decyduje data wpływu na rachunek Pożyczkodawcy o nr: ... (§ 8 pkt 3 umowy).* Wskazać należy, iż analogicznego postanowienia brakuje w odniesieniu do wpłat na poczet rat kapitałowo – odsetkowych. Konsument nie jest poinformowany w jaki sposób ma dokonywać spłat rat, na jaki rachunek czy w jakiej formie (gotówkowo/bezgotówkowo). Spółka w toku postępowania nie zakwestionowała

zaprezentowanej przez Prezesa Urzędu w postanowieniu o wszczęciu niniejszego postępowania argumentacji.

Wobec powyższego, zachowanie BIP Sp. z o.o. polegające na niewypełnieniu przez Spółkę w całości dyspozycji art. 30 ust. 1 pkt 8 „nowej” ustawy o kredycie konsumenckim w odniesieniu do umów zawieranych w oparciu o wzorzec umowny stosowany od dnia 19 grudnia 2011 r., jak również dyspozycji art. 4 ust. 2 pkt 3 „starej” ustawy o kredycie konsumenckim w odniesieniu do umów zawieranych na podstawie wzorców umownych wykorzystywanych przez BIP Sp. z o.o. od dnia 21 marca 2011 r., 21 czerwca 2011 r., 27 września 2011 r., 25 listopada 2011 r., w opinii Prezesa Urzędu, ma charakter bezprawny.

Ad I.5.

Zgodnie z art. 30 ust. 1 pkt 11 „nowej” ustawy o kredycie konsumenckim, umowa pożyczki powinna określać roczną stopę oprocentowania zadłużenia przeterminowanego, warunki jej zmiany oraz ewentualne inne opłaty z tytułu zaległości w spłacie pożyczki. Jednocześnie, w myśl art. 29 ust. 3 ww. ustawy umowa pożyczki powinna być sformułowana w sposób jednoznaczny i zrozumiały.

Biorąc pod uwagę nałożony na Spółkę obowiązek informacyjny w ww. zakresie, Prezes Urzędu ustalił, iż w umowach pożyczki zawieranych na podstawie wzorca umownego wykorzystywanego przez BIP Sp. z o.o. od dnia 19 grudnia 2011 r., Spółka w dwóch różnych miejscach umowy pożyczki wskazuje inną wysokość oprocentowania zadłużenia przeterminowanego. W § 5 pkt 3 umowy pożyczki wpisane jest postanowienie o treści: *Roczna stopa oprocentowania zadłużenia przeterminowanego wynosi 6 %, podczas gdy w § 7 znajduje się informacja: W przypadku niedokonania zwrotu pożyczki w terminie określonym w § 3 niniejszej umowy Pożyczkobiorca będzie zobowiązany do zapłaty na rzecz Pożyczkodawcy odsetek za zwłokę w wysokości ustawowej.* Ww. klauzule regulują kwestię oprocentowania zadłużenia przeterminowanego, jednak oba te postanowienia nie są spójne w swojej treści. Treść umowy w tym zakresie pozostaje więc niejednoznaczna i niezrozumiała. Spółka w toku postępowania kwestionowała postawionego zarzutu.

Wobec powyższego, w opinii Prezesa Urzędu, opisane działanie Spółki narusza art. 30 ust. 1 pkt 11 w zw. z art. 29 ust. 3 „nowej” ustawy o kredycie konsumenckim, a tym samym jest bezprawne.

Ad I.6.

Zgodnie z art. 30 ust. 1 pkt 15 „nowej ustawy” o kredycie konsumenckim, umowa pożyczki powinna określać termin, sposób i skutki odstąpienia konsumenta od umowy, obowiązek zwrotu przez konsumenta udostępnionej przez pożyczkodawcę pożyczki oraz odsetek zgodnie z rozdziałem 5, a także kwotę odsetek należnych w stosunku dziennym. W myśl art. 4 ust. 2 pkt 11 „starej” ustawy o kredycie konsumenckim umowa pożyczki powinna zawierać informację o terminie, sposobie i skutkach wykonania uprawnienia do odstąpienia od umowy przez konsumenta.

Prezes Urzędu przeanalizował umowy pożyczki zawierane w oparciu o wzorce umowne wykorzystywane przez BIP Sp. z o.o. od dnia 21 marca 2011 r., 21 czerwca 2011 r., 27 września 2011 r., 25 listopada 2011 r. i 19 grudnia 2011 r. w kontekście wypełnienia przez Bank dyspozycji ustawowych wskazanych powyżej i stwierdził, iż Spółka nie określa sposobu odstąpienia konsumenta od umowy pożyczki. Konsument nie jest zatem poinformowany o sposobach odstąpienia od umowy. BIP Sp. z o.o. nie zakwestionował postawionego przez Prezesa Urzędu zarzutu w tym zakresie.

Zachowanie polegające na niewypełnianiu przez BIP Sp. z o.o. w całości dyspozycji art. 30 ust. 1 pkt 15 „nowej” ustawy o kredycie konsumenckim w odniesieniu do umów pożyczki zawieranych na podstawie wzorca umownego stosowanego przez Spółkę od dnia 19 grudnia 2011 r., jak również dyspozycji art. 4 ust. 2 pkt 11 „starej” ustawy o kredycie konsumenckim w odniesieniu do umów pożyczki zawieranych w oparciu o wzorce umowne stosowane przez BIP Sp. z o.o. kolejno od dnia 21 marca 2011 r., 21 czerwca 2011 r., 27 września 2011 r., 25 listopada 2011 r., zdaniem Prezesa UOKiK, należy uznać za bezprawne.

Ad I.7.

Art. 54 ust. 1 „nowej” ustawy o kredycie konsumenckim stanowi, że konsument nie ponosi kosztów związanych z odstąpieniem od umowy pożyczki, z wyjątkiem odsetek za okres od dnia wypłaty pożyczki do dnia spłaty pożyczki, a zgodnie z ust. 4 tego samego artykułu w przypadku odstąpienia przez konsumenta od umowy, pożyczkodawcy nie przysługują żadne inne opłaty, z wyjątkiem bezzwrotnych kosztów poniesionych przez niego na rzecz organów administracji publicznej oraz opłat notarialnych.

Mając powyższe na uwadze, Prezes Urzędu ustalił, iż we wzorcu umownym stosowanym przez Spółkę od dnia 19 grudnia 2011 r. wykorzystywanym przy zawieraniu umów pożyczki, BIP Sp. z o.o. stosuje postanowienie o treści:

Wpłacony zadek za wynagrodzenie przez Pożyczkobiorcę w dniu podpisania umowy – zgodnie z brzmieniem art. 394 kc nie podlega zwrotowi.

BIP Sp. z o.o. zastrzega zatem, iż wynagrodzenie wpłacone Spółce w dniu podpisania umowy nie podlega zwrotowi. Przepisy „nowej” ustawy o kredycie konsumenckim w sposób bardzo jasny i niebudzący wątpliwości regulują kwestie rozliczeń pomiędzy konsumentem a pożyczkobiorcą w przypadku odstąpienia przez konsumenta od umowy pożyczki. *Zadek*, na który powołuje się w treści wzorca umownego BIP Sp. z o.o. nie mieści się w ramach tych kosztów, które konsument zobowiązany jest ponieść w przypadku zrealizowania prawa odstąpienia od umowy. Spółka w toku postępowania nie zakwestionowała zarzutu postawionego BIP Sp. z o.o. przez Prezesa Urzędu w tym zakresie.

Wskazać zatem należy, iż pobieranie przez Spółę *zadatku* na mocy wyżej zacytowanego postanowienia zawartego we wzorcu umownym (a w konsekwencji w umowie) jest działaniem bezprawnym, gdyż w ocenie Prezesa Urzędu pozostaje w sprzeczności z art. 54 ust. 1 i 4 „nowej” ustawy o kredycie konsumenckim.

Ad I.8.

Art. 4 ust. 2 pkt 7 „starej” ustawy o kredycie konsumenckim stanowi, że umowa pożyczki powinna zawierać sposób zabezpieczenia, jeżeli umowa je przewiduje, oraz opłaty należne pożyczkodawcy z tego tytułu.

Biorąc pod uwagę nałożony na Spółkę obowiązek informacyjny w ww. zakresie, Prezes Urzędu ustalił, iż w umowach pożyczki zawieranych na podstawie wzorców umownych wykorzystywanych przez BIP Sp. z o.o. kolejno od dnia 21 marca 2011 r., 21 czerwca 2011 r., 27 września 2011 r., 25 listopada 2011 r. znajduje się wykaz zabezpieczeń dodatkowych (*poręczenie osób trzecich, ustanowienie hipoteki, blokada środków na rachunku bankowym, przewłaszczenie na zabezpieczenie, cesja należności, cesja praw z polisy ubezpieczeniowej z funduszem inwestycyjnym – cena wykupu*), spośród których konsument wybiera te, które mają stanowić zabezpieczenie jego indywidualnej umowy. Wybór zabezpieczeń przez konsumenta w chwili zawierania umowy nie jest jednak ostateczny, gdyż wymaga akceptacji ze strony Spółki, na co wskazuje postanowienie o treści:

Wybór ilości i rodzaj zabezpieczeń dokonywany jest przez Pożyczkobiorcę i wymaga pisemnej akceptacji ze strony Pożyczkodawcy, w trybie ustalonym treścią załącznika 1 do niniejszej umowy. Zgodnie z powyższym, sposób zabezpieczenia spłaty pożyczki nie jest konsumentowi znany w chwili zawierania umowy. Stwierdzenie to potwierdza również treść załącznika do umowy pożyczki konstruowanego na podstawie wzorca umownego wykorzystywanego w obrocie konsumenckim od dnia 21 marca 2011 r. zatytułowanego: Załącznik nr 1 do umowy pożyczki nr ... Wskazać w tym miejscu należy na jego punkt 2 zgodnie z którym: Pożyczkodawca w terminie 14 dni roboczych po uregulowaniu przez Pożyczkobiorcę wszystkich bieżących należności wynikających z realizacji niniejszej umowy pisemnie potwierdzi Pożyczkobiorcy akceptację wskazanych zabezpieczeń lub też wskaże zabezpieczenia z wymienionych w pkt. 1 powyżej, jakie musi spełnić Pożyczkobiorca. Możliwa jest więc sytuacja, w której BIP Sp. z o.o. wskaże inne, dodatkowe zabezpieczenia do spełnienia przez konsumenta, niż te, które konsument wybrał w umowie. Spółka w toku postępowania nie zaprzeczyła argumentacji zaprezentowanej przez Prezesa Urzędu w postanowieniu o wszczęciu niniejszego postępowania.

Wobec powyższego, w opinii Prezesa UOKiK, opisane działanie Spółki narusza art. 4 ust. 2 pkt 7 „starej” ustawy o kredycie konsumenckim, a tym samym jest bezprawne.

Ad I.9.

W myśl art. 17 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, przedsiębiorca wykonuje działalność gospodarczą na zasadach uczciwej konkurencji i poszanowania dobrych obyczajów oraz słusznym interesów konsumentów.

Biorąc pod uwagę wskazane powyżej zasady, jakimi przedsiębiorcy powinni kierować się przy wykonywaniu działalności gospodarczej, Prezes Urzędu ustalił, iż BIP Sp. z o.o. stosuje we wzorcach umownych wykorzystywanych przy zawieraniu umów pożyczki (wzorce umowne stosowane od dnia 21 marca 2011 r., 21 czerwca 2011 r., 27 września 2011 r., 25 listopada 2011 r., 19 grudnia 2011 r.) postanowienie o treści: *W przypadku wypłaty pożyczki transzami, wypłata pierwszej transzy zobowiązuje Pożyczkobiorcę do rozpoczęcia spłaty kwoty pożyczki na warunkach określonych w niniejszej umowie.*

Biorąc pod uwagę treść zacytowanego powyżej postanowienia należy wskazać, iż obowiązek rozpoczęcia spłaty całości pożyczki przez konsumenta, w sytuacji gdy otrzymał od Spółki dopiero pierwszą transzę, następuje z naruszeniem przez BIP Sp. z o.o. obowiązku

poszanowania dobrych obyczajów i słuszych interesów konsumentów. Spółka nie wskazała w treści wzorca umownego, iż rata kapitałowo-odsetkowa będzie niższa w sytuacji, w której konsument nie będzie jeszcze dysponować całą kwotą pożyczki. W ocenie Prezesa Urzędu pobieranie odsetek od całości pożyczki i wymaganie spłaty kapitału, który nie został jeszcze wypłacony narusza art. 17 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Spółka w toku postępowania nie zakwestionowała zarzutu postawionego BIP Sp. z o.o. w prezentowanym zakresie.

Wobec powyższego, opisane działanie Spółki należy uznać za bezprawne, gdyż pozostaje w sprzeczności z art. 17 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Ad I.10.

BIP Sp. z o.o. we wzorcu umownym stosowanym w obrocie konsumenckim od dnia 19 grudnia 2011 r. jak również we wzorcu umownym stosowanym od dnia 21 marca 2011 r. wykorzystywanym przy zawieraniu umów pożyczki stosuje postanowienie o treści:

Wszelkie spory wynikające z niniejszej umowy będą rozstrzygane przez Sąd Rejonowy Warszawa Śródmieście.

Zdaniem Prezesa Urzędu, treść tego postanowienia może być tożsama z treścią postanowień:

Wszelkie spory wynikłe pomiędzy bankiem a Klientem rozstrzygają sady powszechne właściwe dla siedziby Banku, uznanego za niedozwolone wyrokiem SOKiK z dnia 27 lipca 2009 r. (sygn. akt XVII AmC 816/09) i wpisanego do rejestru niedozwolonych klauzul umownych pod numerem 1747;

Wszelkie spory rozstrzygać będzie Sąd dla M. Katowic, uznanego za niedozwolone wyrokiem SOKiK z dnia 12 stycznia 2005 r. (sygn. akt XVII AmC 13/04) i wpisanego do rejestru niedozwolonych klauzul umownych pod numerem 397.

W drugim z przywołanych wyroków SOKiK stwierdził, iż narzucanie sądu siedziby pozwanego jako sądu wyłącznie właściwego jest klauzulą abuzywną w świetle art. 358³ pkt 23 k.c. W przypadku, kiedy przedsiębiorca będzie dochodzić roszczeń powstałych z rozliczeń z umowy, kierując sprawę do sądu właściwego ze względu na miejsce siedziby przełamie właściwość ogólną sądu miejsca zamieszkania konsumenta wynikającą z art. 27 § 1

kodeksu postępowania cywilnego, co zdaniem Sądu powodować może uciążliwość dla konsumenta, co z kolei stanowi istotę klauzuli abuzywnej określonej w art. 358³ pkt 23 k.c.

Mając na uwadze treść zakwestionowanej klauzuli oraz klauzul przywołanych powyżej, a wpisanych do rejestru niedozwolonych klauzul umownych należy wskazać, że przedmiotowa klauzula jest tożsama co do skutku i celu z klauzulą wpisaną do niniejszego rejestru. Istotą tych klauzul jest bowiem arbitralne narzucenie sądu siedziby przedsiębiorcy jako wyłącznie właściwego. Wskazać dodatkowo należy, iż tak sformułowane postanowienie wyklucza wytoczenie powództwa według przepisów o właściwości przemiennej.

Wobec powyższego, należy uznać, iż klauzula wykorzystywana w obrocie konsumenckim przez BIP Sp. z o.o. jest tożsama co do skutku i celu z postanowieniami wpisanymi do rejestru niedozwolonych klauzul umownych.

Ad 3. Naruszenie zbiorowego interesu konsumentów

Dla stwierdzenia przez Prezesa Urzędu stosowania przez przedsiębiorcę praktyki określonej w art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów konieczne jest również wykazanie, iż w wyniku jej stosowania przez przedsiębiorcę naruszony lub zagrożony został zbiorowy interes konsumentów. Wskazać należy, iż ww. ustawa nie definiuje pojęcia *zbiorowy interes konsumentów*, a art. 24 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wskazuje jedynie, iż nie jest nim suma indywidualnych interesów konsumentów. O tym, czy naruszony został interes zbiorowy, nie zawsze przesądza kryterium ilościowe, ponieważ niekiedy jeden ujawniony przypadek naruszenia prawa konsumenta może być przejawem często lub nawet powszechnie stosowanej praktyki naruszającej interes zbiorowy. Zbiorowy interes konsumentów oznacza interes dotyczący ogółu, a naruszenie tego interesu może mieć miejsce, gdy skutkami działań sprzecznych z ustawą o ochronie konkurencji i konsumentów dotknięty jest szerszy krąg uczestników rynku – konsumentów.

W niniejszej sprawie bez wątpienia mamy do czynienia z naruszeniem praw licznej grupy konsumentów – wszystkich konsumentów będących lub mogących być klientami Spółki. Należy przy tym wskazać, że zdaniem Sądu Najwyższego wystarczające powinno być ustalenie, że zachowanie przedsiębiorcy nie jest podejmowane w stosunku do zindywidualizowanych konsumentów, lecz względem członków danej grupy (określonego kręgu podmiotów), wyodrębnionych spośród ogółu konsumentów, za pomocą wspólnego dla nich kryterium. Praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest bowiem takie

zachowanie przedsiębiorcy, które podejmowane jest w warunkach wskazujących na powtarzalność zachowania w stosunku do indywidualnych konsumentów wchodzących w skład grupy, do której adresowane są zachowania przedsiębiorcy, w taki sposób, że potencjalnie ofiarą takiego zachowania może być każdy konsument będący klientem lub potencjalnym klientem przedsiębiorcy [vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2008 r.; sygn. akt III SK 27/07].

Zgodnie art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu – jeżeli stwierdzi naruszenie zakazu określonego w art. 24 ustawy – wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, nakazującą zaniechanie jej stosowania. Z kolei w świetle art. 27 ust. 1 i 2 ww. ustawy, nie wydaje się decyzji, o której mowa w art. 26, jeżeli przedsiębiorca zaprzestał stosowania praktyki. W takim przypadku Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdza zaniechanie jej stosowania. Zgodnie z art. 27 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ciężar udowodnienia zaprzestania stosowania praktyki spoczywa na przedsiębiorcy.

Mając na uwadze treść ww. przepisów należy wskazać, że w toku postępowania Spółka nie udowodniła, iż zaniechała stosowania zarzuczanych jej praktyk. BIP Sp. z o.o. nie przedstawił nowego wzorca umownego i zawieranych na jego podstawie umów, których treść zostałyby dostosowana do wymogów „nowej” ustawy o kredycie konsumenckim. Ponadto, BIP Sp. z o.o. nie udowodnił aneksowania umów pożyczki zawartych w sprzeczności z przepisami prawa, co miałyby na celu dostosowanie ich treści do obowiązujących przepisów, których naruszenie zostało stwierdzone niniejszą decyzją.

Mając na uwadze, że zostały spełnione wszystkie przesłanki pozwalające uznać zachowanie przedsiębiorcy za praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów, **orzeczono jak w punkcie I sentencji decyzji.**

Prezes Urzędu rozważył również kwestię zastosowania sankcji karnej w trybie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Zgodnie z ww. przepisem Prezes Urzędu może w drodze decyzji nałożyć na przedsiębiorcę, który choćby nieumyślnie dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ustawy, karę pieniężną w wysokości

nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary.

Z powołanych przepisów wynika, że kara pieniężna ma charakter fakultatywny. O tym, czy w konkretnej sprawie w odniesieniu do wskazanego przedsiębiorcy zasadne jest nałożenie kary pieniężnej decyduje, w ramach uznania administracyjnego Prezes Urzędu. Należy zwrócić uwagę, że przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie określają jakichkolwiek przesłanek, od których uzależnione byłoby podjęcie decyzji o nałożeniu kary. Ustawodawca wskazał jedynie w art. 111 ustawy te okoliczności, które Prezes Urzędu winien uwzględnić decydując o wymiarze kary pieniężnej, wymieniając okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy.

W przedmiotowej sprawie należy uznać, że ze względu na charakter praktyk jak również na zakres prowadzonej działalności nałożenie kary pieniężnej na Spółkę byłoby uzasadnione. Prezes Urzędu jednakże w związku z uzyskanymi informacjami dotyczącymi liczby pokrzywdzonych, jak również wysokości szkody jaka została wstępnie wyliczona w toku postępowania prokuratorskiego uznał, że ekonomiczny interes konsumentów byłby dodatkowo zagrożony w przypadku nałożenia na Spółkę kary pieniężnej. Prezes Urzędu podejmując działania w ramach kompetencji wskazanych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów ma przede wszystkim na uwadze nadrzędny cel działania – ochronę interesów konsumentów. Biorąc pod uwagę informacje jakimi dysponuje Prezes Urzędu, należy wskazać, że nałożenie kary na BIP Sp. z o.o. i jej wyegzekwowanie powodowałyby uszczuplenie środków finansowych jakimi dysponuje Spółka. Wyegzekwowanie należności nałożonej decyzją Prezesa Urzędu mogłoby wpłynąć na sytuację konsumentów i zmniejszyć wartość środków przeznaczonych na zaspokojenie dochodzonych przez konsumentów roszczeń. Według informacji pozyskanych przez Prezesa Urzędu na dzień 28 lutego 2013 r. liczba osób pokrzywdzonych (osób fizycznych) to [...]. W toku postępowania prokuratorskiego ustalono, że roszczenia konsumentów w stosunku do BIP Sp. z o.o. mogą opiewać na kwotę [...]

Te okoliczności zadecydowały o nienakładaniu kary pieniężnej w sprawie.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury w Warszawie.

Dyrektor
Delegatury UOKIK w Warszawie
Dorota Grudzień-Barbachowska
/podpis/

Otrzymuje: